

Monoloog : blind en doof (Arne Sierens)

Er zijn momenten, ik ga ergens binnen, ik ben daar dan, en ik weet niet meer voor wat; een afspraak? Voor wat ben ik hier? Soms staat dat in mijn agenda. Soms niet. Er zijn dingen die ik niet opschrijf in mijn agenda. Vage afspraken. Die dingen die ik niet opschrijf, het is dikwijls dat ik daar niet naartoe wil. Dingen die ik eigenlijk wil vergeten. Dan zeggen ze : “Ge waart ze niet?” Dan zeg ik : “Vergeten, geen tijd gehad.” Soms echt vergeten. Dingen niet horen. Niet gehoord hebben. Waar zijn ze over bezig? Niet verstaan. Dingen niet willen horen. Ons moeder is daar specialist in. Vier, vijf keer haar dingen zeggen. Vooral als het gaat over dingen waar ze moeite voor moet doen. Andere dingen vergeet ze dan weer niet. Dan zou ze het u honderd keer doen verstaan op alle mogelijke manieren. En blind dat ze soms is voor dingen. Als ik en mijn vriendin/vriend het dan moeilijk hebben, we moeten bijvoorbeeld nog maar zeggen dat we veel werk hebben, dat we moe zijn, afgepeigerd, we gaan dan toch nekeer bij haar, ook al hebben geen tijd, begint ze te zagen : “Dat gulder mij nooit nekeer mee pakt naar de zee.”

“Ma, hoort gij dan niet dat we zeggen dat we geen tijd hebben? Ziet ge dan niet dat we moe en afgepeigerd zijn,” Zo’n dingen bedoel ik. Blind en doof.

Mijn vriendin/vriend vindt dat ook van mij. “Kom, pakt nekeer wat aan. Ziet ge niet dat ik met mijn handen vol sta?” Blind en doof...